

DREIGING
OP HET
SCHOOL
PLEIN

HANS MIJNDERS

DREIGING

OP HET

SCHOOL

PLEIN

j/columbus

Dreiging op het schoolplein
Club Snackbar, deel 1
Hans Mijnders

ISBN 9789085435600
e-book ISBN 9789085435655
NUR 283/284

Omslag: Marjoke Knoop, zijdiezijn.nl
Binnenwerk: Andries Mol | Studio Mol

© 2024 UITGEVERIJ COLUMBUS – LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.
Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

www.jongbloedmedia.nl

HOOFDSTUK 1

Een gierende wind, krakende takken, bladeren die door de lucht vliegen ... Even lijkt de windkracht af te nemen, maar bijna direct zwelt die weer aan tot een storm.

Een harde knal en vlak daarna valt er een dikke tak vlak voor Liam op de weg. Hij knijpt hard in de remmen, zijn banden slippen ... Slingerend komt hij in de berm tot stilstand. Hij blijft maar net overeind. Met twee voeten in het gras kijkt hij, zittend op zijn fiets, even opzij. Mazzel dat hij die tak niet op zijn hoofd heeft gekregen.

Het is dat hij een pakketje bij zijn oma en opa moest brengen, anders had hij hier mooi niet gefietst.

Normaal doet hij tien minuten over de polderweg. Dat wordt met deze tegenwind minstens het dubbele. Hij gaat op de trappers staan en probeert snelheid te maken, maar gaat al snel weer zitten. Al tig keer heeft hij aan zijn ouders om een elektrische fiets gevraagd, maar die vinden dat onzin. 'Die spaar je dan zelf maar bij elkaar', merkte zijn vader op. Twee klasgenoten hebben een fatbike. Die heeft hij nog veel liever dan een elektrische fiets. Hij heeft pas eens naar de prijs gekeken. Toen wist hij genoeg. Die spaart hij de komende tijd niet bij elkaar.

Langzaam, gebogen over zijn stuur, rijdt hij verder.

Na een paar minuten kijkt hij verrast naar links. Aan de rand van een weiland, waar een stuk of tien koeien lopen, staat een ... Wat is het eigenlijk? Een caravan? Niet echt, maar de kar lijkt er wel op. Die is hem op de heenweg niet eens opgevallen. Toen is hij er, met de storm in zijn rug, voorbijgereden zonder iets te zien. Zouden daar mensen gaan wonen?

Hij zet zijn fiets op de standaard, maar die waait gelijk weer om. Snel pakt hij zijn fiets van de grond en parkeert die tegen een boom. Dan steekt hij de weg over. Overal liggen afgebroken takken en een stuk plastic vliegt door de lucht. Zo'n heftige storm komt in het voorjaar zelden voor.

Hij gaat met zijn rug tegen een boom staan. Wat een gaaf ding. De onderste helft van de kar is geel van kleur, de bovenste helft wit. Bovenaan de zijkant staan in grote, zwarte blokletters de woorden SNACKS – FRITES – FRISDRANK – IJS. De letters zijn niet overal meer goed leesbaar en ook zit de kar onder de modder, maar het kan niet missen: dit is een oude snackkar. Bij elke windvlaag beweegt de kar een beetje. Een Nederlandse vlag, die aan de buitenspiegel van de kar is gebonden, wappert wild heen en weer.

Er gaat een tinteling van opwinding door hem heen ... Op een raam is met zwart tape een stuk karton geplakt, waarop TE KOOP is geschreven. Eronder staat een telefoonnummer.

Stel je voor dat hij met zijn vrienden deze snackkar kan kopen. Evi, Floor, Frank, Mounir en hij zijn de laatste jaren van de basisschool steeds meer met elkaar gaan optrekken. In groep 8 had Evi bedacht dat ze een eigen clubhuis moeten hebben. Een plek waar ze kunnen chillen. Ze waren gelijk allemaal enthousiast op zoek gegaan. In de zomervakantie was het bijna gelukt. Een tante van Floor had een oud tuinhuis dat

ze niet meer gebruikte. Van buiten zag het er al vervallen uit, maar binnen was het nog veel erger. Het dak was op minstens drie plaatsen lek en toen Mounir met zijn duim een paar keer tegen een wand duwde, bleek het hout op allerlei plaatsen rot te zijn.

Geen idee hoe deze snackkar er van binnen uitziet, maar zo'n kar zou een geweldig clubhuis zijn. Zal hij ....? Waarom niet? Zonder er verder over na te denken pakt hij de telefoon uit zijn zak en belt het nummer dat op het stuk karton staat.

'Met Jan Zwanenburg.'

'Dag, meneer. Ik ben Liam en ik zie dat u ...'

'Ik kan je niet verstaan.'

'Sorry, meneer. Dat komt door de storm. Ik ben Liam en ik wil weten wat ...' Liam wacht even tot de windvlaag over is. 'Ik wil weten wat die snackkar kost.'

'Wat de gek ervoor geeft.'

Hè? 'Wat bedoelt u daarmee?'

'Ik versta er nog altijd niet veel van', zegt meneer Zwanenburg. 'Maar wat je moet weten: het is een oude snackkar waar de frituurpannen en de diepvrieskast uit zijn gehaald. Dus als je plannen hebt om een frituurzaak te beginnen, moet ik je teleurstellen.'

Wat kan die man praten. 'Maar hoeveel kost de kar?'

'O ja, daar vroeg je naar. Kom eerst even binnenkijken, dan kun je daarna bepalen wat je er voor over hebt.'

'Eh ... ja. Dat is goed. Nu?'

'Er ligt daar ergens een plank over de sloot. Zie je die?'

'Ja. Daar sta ik vlakbij.'

'Mooi zo. Dan kom ik er ook aan. Pas op dat je niet in het water waait.'

Liam loopt terug om zijn fiets op slot te zetten. Stel je voor dat

hij met zijn vrienden de snackkar kan kopen. Hij heeft het idee dat die man er niet veel geld voor vraagt.

Hij wacht even tot de wind wat afzwakt en loopt dan in een paar stappen over de plank. In de verte komt een man aanlopen, die constant zijn hand op zijn pet houdt. Dat zal meneer Zwanenburg zijn.

Liam loopt om de kar heen en ziet aan de andere kant ook de woorden SNACKS – FRITES – FRISDRANK – IJS staan. Nu hij naast de kar staat, wordt hij nog veel enthousiaster.

‘Jij bent Liam. Heb ik dat goed verstaan?’ De man bekijkt Liam met een kritische blik. ‘Ik ben Jan. Hoe oud ben jij?’

‘Dertien, meneer.’

‘En ben jij geïnteresseerd in deze snackkar? Kun je die betalen?’

‘Samen met vier vrienden. We zijn al heel lang op zoek naar een clubhuis.’

‘Ik vind het best, maar ik wil dat je ouders akkoord zijn. En je moet een plek zoeken waar de kar kan staan. Want hier op mijn grond moet hij weg.’ Meneer Zwanenburg loopt naar de achterdeur van de snackkar en moet door de storm kracht zetten om de deur open te doen. ‘Stap binnen in dit paleis, dan zal ik je een rondleiding geven.’ Hij grinnikt om zijn eigen woorden.

‘Doet u de kar niet op slot?’

‘Niet nodig. Er is hier niks te halen, kijk zelf maar.’

Liam snuift een keer en kijkt rond. ‘Kan dat luik open?’

‘Je ruikt de frituurlucht’, begrijpt de man. Hij schuift aan beide kanten een klem opzij. ‘Verder ga ik nu niet, want dan waait het luik eruit. Kijk, met twee haken zet je het vast. Met een beetje geluk kun je er, als het regent, droog onder zitten. Maar niet met dit weer.’

Liam kijkt rond. Zoals de man al vertelde is alles eruit gehaald. Wel handig, want zo passen er makkelijk wat meubels in.

‘En?’ De man kijkt Liam vragend aan. ‘Wat vind je ervan?’

‘Helemaal top. Zit de motor er nog in?’

‘Die is er ook uitgehaald. Ik heb de kar opgehaald met een tractor en hier neergezet.

Liam haalt diep adem. Nu moet hij het weten. ‘Hoeveel kost de kar?’

De man wrijft even met een hand over zijn kin. ‘Je wilt er met je vrienden een clubhuis van maken zei je?’

‘Ja.’ Liam kijkt gespannen naar de man.

‘Voor honderd euro wordt-ie thuisbezorgd.’

Liam zucht opgelucht. Met het geld komt het wel goed. ‘Mag ik vanavond met mijn vrienden komen kijken?’

‘Een snackkar kopen? Wat een belachelijk idee. Geen denken aan.’

Als zijn vader zo praat wordt het lastig, weet Liam. ‘Maar jullie zeggen toch altijd dat ik veel te veel op mijn telefoon zit?’

‘Dat is zo, maar wat heeft die snackkar daarmee te maken?’

‘Alles. Die gaan we verbouwen en er een clubhuis van maken.’

‘En dan ben je dáár de hele dag online.’ Zijn moeder pakt het glas met thee, dat voor haar op de tafel staat. ‘Ik geef je vader gelijk: zo’n snackkar kopen is echt een onzinnig idee.’

‘Maar jullie hebben hem nog niet eens gezien.’ Liam haalt de telefoon uit zijn broekzak. Goed dat hij een paar foto’s heeft genomen.

‘Ik hoef dat ding niet eens te zien.’

‘Dat vind ik flauw. Kijk, zo ziet de kar er van buiten uit.’ Liam houdt de telefoon voor zijn vader en moeder.

‘Het is inderdaad een oudje.’ Zijn moeder pakt de telefoon.

‘Ik heb ook foto’s van de binnenkant genomen.’

‘Stinkt het erg naar frituur?’ wil zijn moeder weten, terwijl ze de foto’s bekijkt.

Liam ziet dat zijn vader toch met een schuin oog meekijkt en krijgt weer hoop. ‘Een klein beetje. De kar is al heel lang niet als snackkar gebruikt, maar de lucht is er niet helemaal uit te krijgen. Als je het luik opendoet, ruik je niks.’

‘En wat zou je ermee willen?’

Dat klinkt beter. Hij moet het via zijn moeder spelen. Hopelijk zorgt die ervoor dat zijn vader ook enthousiast wordt. ‘Bij de kringloop een bank en een tafel kopen en er een clubhuis van maken. Ik kan mijn voetbalspel en dartbord meenemen.’

‘Je hebt er al goed over nagedacht.’ Zijn moeder kijkt naar zijn vader. ‘Wat vind ...’

‘Volgens mij waren we daar net al duidelijk over’, zegt zijn vader gelijk. ‘Ga een hut bouwen, ga voetballen ... die snackkar kun je vergeten.’

‘Liam, je hoort het. En ik ben het met je vader eens.’

‘Ja, natuurlijk zijn jullie het weer eens met elkaar. Maar het is gemeen. En stom! Elke dag zitten jullie tegen me te zeuren dat ik veel te veel game en met m’n telefoon bezig ben. En nu heb ik een superleuk plan bedacht en reageren jullie zo kinderachtig. Bah! Bah! Bah!’

‘Liam, doe niet zo onredelijk’, zegt zijn moeder. ‘Wie van jouw leeftijd heeft er nou een eigen snackkar?’

‘Waar slaat dat nou weer op? Daarom kan ik hem nog wel hebben.’

‘Je hebt ons antwoord gehoord.’ Zijn vader kijkt hem aan. ‘Ik zou ook niet weten waar dat ding moet staan.’

‘Achterin de tuin.’ Hij heeft alles zo goed bedacht.

‘Dat nooit. Ik moet zo’n stinkkar niet in mijn tuin. Straks denken mensen dat ze er echt patat kunnen kopen.’

‘Misschien weet iemand van mijn vrienden een goeie plek.’
‘Liam, nu moet je er echt over ophouden’, zegt zijn moeder. ‘Er wordt geen snackkar gekocht.’

Zwaar irritant dat zijn vader en moeder zo kritisch zijn. Maar zo’n kans krijgt hij nooit meer. En die laat hij niet zomaar voorbijgaan. Als de ouders van zijn vier vrienden het wel zien zitten, dan draaien zijn ouders ook wel bij. Dat weet hij zeker. Met z’n vijven hebben ze afgesproken ook contact te houden als ze op de middelbare school zitten.

Met Floor, Evi en Frank is dat niet moeilijk, want ze zitten bij elkaar in de klas op het Ichthus College. Floor en Evi zijn twee stoere meiden. En Frank is een supergave gast met wie hij al vanaf groep 1 bevriend is. Mounir is als enige van de vrienden-groep naar De Wissel gegaan, omdat zijn ouders dat een betere school voor hem vonden. Liam begrijpt dat wel. De Wissel is een school waar het huiswerk tijdens de les wordt gemaakt en dat past beter bij zijn vriend.

Hij pakt zijn telefoon en typt een berichtje in de vrienden-groepsapp: *Hoi. Ik heb een supertofgaaf idee. Kom om zeven uur naar de bushalte aan het begin van de Lagendijk.*

Binnen een paar minuten heeft hij van Frank en Evi al een reactie.

Frank appt: *Jij een supertofgaaf idee??? Onmogelijk!!!*

Evi wil gelijk meer weten: *Vertel. Ik kan geen 2,5 uur wachten.*

Nee, niet reageren. Dat maakt het alleen maar leuker.

Kijk daar is de reactie van Mounir: *Leuk. Ben benieuwd.*

Floor stuurt alleen een duimpje als reactie.

Tevreden stopt Liam de telefoon in zijn broekzak. Zijn vrienden zijn enthousiast. Dat zal, als ze de snackkar hebben gezien, alleen maar meer worden. Nu zijn ouders nog. Dat wordt een uitdaging.

HOOFDSTUK 2

‘Hier ligt de plank.’ Liam gaat op zijn knieën bij de slootkant zitten en trekt het uiteinde naar zich toe. ‘Dat komt door de storm.’

‘Moeten we daar echt overheen?’ Frank kijkt met een benauwd gezicht naar Liam.

‘Ik heb het zelfs in de storm gedaan.’ Liam legt de plank over de sloot.

‘Dat is toch een makkie.’ Zonder aarzelen loopt Evi over de plank naar de overkant.

Met een uitdagende blik kijkt ze achterom: ‘Moeilijk, hè?’

Nu kan Frank zich ook niet laten kennen. Hij wil met een flinke snelheid over de plank lopen, maar doet dit zo wild dat hij met moeite zijn evenwicht kan bewaren. Wild wapperend met zijn armen lukt het om droog aan de overkant te komen.

‘Ik dacht dat je ging vliegen.’ Evi beweegt haar armen als vliegtuigvleugels.

‘Dit is wel een hele leuke kar.’ Mounir loopt om de snackkar heen. ‘Jammer dat we er geen patat meer in kunnen bakken. Liam, heb je een sleutel?’

‘Niet nodig. Die man doet de kar nooit op slot, omdat er niks waardevols instaat.’

Floor voelt aan de deur. ‘Klopt.’ Gelijk stapt ze naar binnen.

‘Best groot’, vindt Evi. ‘En die snacklucht valt mee.’

‘Tegenvallen, bedoel je zeker?’ Mounir snuift. ‘Ik kan het amper ruiken.’

‘Wat wil je hier neer gaan zetten?’ vraagt Frank aan Liam.

‘Een paar stoelen, een bank, een tafel ... Die kopen we bij de kringloop. En ik wil mijn voetbalspel en dartbord hier mee naartoe nemen.’

‘Maar blijft de snackkar hier dan ... Kijk, het luik kan open.’ Evi duwt het luik naar buiten en klapt enthousiast in haar handen.

‘Hoe leuk is dat, een echte snackkar!’

‘We moeten eerst een plek vinden waar we de snackkar neer kunnen zetten. Bij mij in de tuin mag het niet. Mijn ouders zijn bang dat er dan elke keer mensen in de tuin komen om patat te kopen.’ Liam kijkt naar zijn vrienden. ‘Wie heeft een goed idee?’

‘In het park achter de HEMA?’ stelt Floor voor.

‘Ben je gek! Dat mag helemaal niet. Trouwens ...’ Liam schiet in de lach. ‘Daar is het veel te druk. We moeten een plek hebben waar weinig mensen komen.’

Het blijft een tijdje stil. Liam ziet dat zijn vier vrienden hard nadenken. Hopelijk komt iemand met een geweldig idee. Zelf heeft hij zich suf gedacht, maar geen goeie plek gevonden.

‘Ik weet het.’ Frank knikt. ‘Bij mijn oom aan de Lagendijk.’

‘Die heeft toch die oude boerderij helemaal verbouwd?’ herinnert Liam zich.

‘Klopt. Achter zijn huis heeft hij een supergrote tuin, het lijkt wel een park. En daar weer achter is een klein bos met middenin een vijver. Dat is echt een supergaaf plekje. Je hoeft niet

langs de boerderij, maar je kunt er via een smal paadje door het bos komen.’

‘Klinkt goed.’ Liam ziet de snackkar er al helemaal staan. ‘Denk je dat jouw oom en tante dat goed vinden?’

‘Ik ga gelijk bellen.’ Frank pakt de telefoon uit zijn zak en neemt een paar foto’s van de snackkar. Dan belt hij het nummer van zijn oom en tante.

‘Ha, oom Freddie. Mag ik iets vragen?’ ... ‘Oké. We staan in een oude snackkar en die wil ik met een paar vrienden kopen. De motor en alle frituurpannen zijn eruit gehaald, maar wij willen de kar gaan gebruiken als clubhuis. Alleen zoeken we een plekje om hem neer te zetten.’ ... ‘Klopt.’ ... ‘Echt waar?’ Frank balt zijn vuist naar zijn vrienden. ‘Echt superleuk dat de snackkar daar mag staan.’ ... ‘Natuurlijk gedragen we ons netjes. U kent me toch?’ ... ‘O, daarom zegt u het juist.’ Frank schiet in de lach. ‘Maar het komt goed. Ik app een paar foto’s naar u toe, dan kunt u de kar alvast zien. Dank u wel! Dag oom Freddie.’ Zodra de verbinding is verbroken, geeft hij een oerkreet. ‘Yes! Het mag!’ Hij balt zijn vuisten. ‘We moeten ons alleen netjes gedragen. Geen troep in de vijver gooien, geen takken van de bomen rukken, geen harde muziek ...’

‘Mag dat allemaal niet? Jammer hoor.’ Liam schiet in de lach. ‘Maar wel superaardig van je oom en tante.’

Frank kucht overdreven. ‘Heel mijn familie is aardig. Ze lijken allemaal op mij.’

‘Het stinkt hier.’ Liam knijpt lachend zijn neus dicht.

Floor springt van opwinding op en neer. ‘Echt een super-tof-gaaf-te gek-idee.’

‘Eh ...’ Liam haalt diep adem. ‘Er is alleen nog één probleem-pje.’

‘Dat kan niet veel bijzonders zijn’, vermoedt Frank.

‘Dus wel. Ik heb het er met mijn vader en moeder al over gehad en zij willen niet dat ik een snackkar koop. Ga voetballen of hutten bouwen, zei mijn vader.’

Het blijft even stil.

Dan zegt Evi: ‘We kopen de kar toch met z’n vijven? Allemaal twintig euro.’

Floor kijkt naar Liam. ‘Als de andere ouders het goedvinden, mag het dan wel van je vader en moeder?’

‘Ik weet het echt niet. Als mijn vader thuis is, vraag ik het gelijk.’

‘Dus jullie vinden het goed?’

‘Ik vind het nog altijd een heel vreemd plan’, zegt zijn vader.

‘Maar als de ouders van je vrienden het goed vinden, kan ik moeilijk weigeren. Hoeveel kost dat ding?’

‘Honderd euro. We betalen allemaal twintig euro.’

‘En de inrichting?’

‘Die kopen we bij de kringloop.’

Er komen een paar diepe rimpels in het voorhoofd van zijn vader. ‘Misschien heb ik daar een goed idee voor.’

‘Echt waar?’ Liam kijkt verrast naar zijn vader. ‘Wat dan?’

‘Jij doet met je vrienden een klusje waarmee je geld kunt verdienen om bij de kringloop leuke spullen te kopen.’

‘Wat dan?’

‘Ik wil de garage weer gaan gebruiken waarvoor hij is bedoeld: er de auto in zetten.’

‘Dat gaat zo niet lukken.’ Liam is er vorig week nog in geweest en heeft vol verbazing gekeken naar de enorme hoeveelheid dozen die daar staat. ‘Maar ...’ Ineens begrijpt hij wat zijn vader bedoelt. ‘Moet ik de garage leegruimen?’

‘Goed begrepen.’ Zijn vader knikt. ‘Je gaat de goeie spullen